

Eero Erho kertoo Australian ajoistaan (1924 – 1931)

Tarina julkaistu lähes sellaisenaan Laskuvarjourheilu-lehdessä 1/1977

ANTTI PRUSI

päätoimittaja

TYRVAAN SANOMAT

Vammala, puh. (932)-1058

kotiin 2867

Fl. M. K. D. No. 333 1977

Vammalassa 24.1.1977

Saapui: 26/1-77

Jätettiin: 1/77

Oheisena lähetän Sota-arkistoon

säilytettäväksi (en puhelinluette-

lostasta löytänyt arkiston olin-

paikkaa) majuri Eero Erhon

maamme ensimmäisen laskuvarjo-

hyppääjän, muistelmia. Maanvilje-

lijä Kauko Hämäläinen sai ne häneltä käydessään Austraaliassa.

Majuri Erho täyttää 80 vuotta 19.3.1977. Hänen osoitteensa on

kopion viimeisellä sivulla.

Kunnioittavasti

Antti Prusi

Tutkijasalikappale - säilytettävä asiakirjan yhteydessä (279813)

Asiakkaan nimi Pirttikoski, Pasi

Toimituspäivä 03.02.2016

Eräpäivä 17.02.2016

Tilattavat aineistot PK-1472 Majuri Eero Erhon muistelmia

Arkistoyksikkö

Säilytysyksiköt

Ei säilytysyksiköitä

Aineiston julkisuus

Aineiston käyttö ei vaadi käyttö lupaa.

Tietojärjestelmään ei ole merkitty käyttö rajoitusta, mutta aineisto saattaa silti olla käyttö rajoitettua.

Pöydän numero/muuta huomioitavaa

Pöydän numero: 70

PUOLUSTUSMINISTERIÖ

Osasto *Arkisto*

Et. Makasiinikatu 8 B
PL 31
00131 Helsinki 13

Vaihde 625 801
Ohivälitys 161....

PK 1472

SAATE

Päivämäärä

26.5.1981

Saapuu 27.5.1981

KD 2216/26

Vastaanottaja

Sota-arkisto

Lähetäjä

Puhelin

- Keskusteluun viitaten
- Hyväksyttäväksi
- Pyynnöstänne
- Toimenpiteitä varten
- Tiedoksi
- Palautetaan
- Lausuntoa varten
- Pyydetään palauttamaan
- Tarkastettavaksi
- Pyydetään soittamaan
- Ks. kääntöpuolta

Seikkeiluhypyjä "Devn Under" (Australia) 40 vuotta sitten

Erehtäni ilmaveimistä v.1924 pastin lukemieni kirjeitusten perusteella menä hieman pitemmälle kuin Yhdysvalteihin, minne melkein kaikki silloin ulkomaille hakeutuvat suomalaiset menivät onneaan keittamaan.

Niin me sitten, vaimeni kanssa matkustimme Europan halki Marseilles'iin missä astuimme ranskalaiseen laivaan, joka sitten 6 viikkoisen miellyttävän ja vaiherikkaan matkan jälkeen toi meidät Australian mantereeseen ensimmäiseen pysähdyspaikkaan Fremantle'en.

Ensivaikutelma Fremantle'sta Perth'in edustalla oleva pienehkö satamakaupunki, oli täydellään yllättävä.

Silloiset yleiset kirjeitukset ja selontukset lehdissä Australiasta olivat hyvin kehut, pää-asiallisesti lampaita, kenkuruuta ja puoliviljejä alkuausukkaita muutamien maaseudulla harvaan asustavien valkeisten joukossa.

Fremantle'ssa emme nähneet yhtään alkuausukasta, emmekä Perthissäkään, joka on n. ½ tunnin junamatkan päässä Fremantle'sta.

Perth on Länsi-Australian paikka ja oli se silloin huiman kaunis ja siisti. Harvinaisen miellyttävä valkeainen asutus, siisteine liikkeineen, hotelleineen ja virasteineen antoi ensikertalaiselle rauhoittavan tunteen.

Matkamme jatkui sitten edelleen valilla pysähtymään Melbourneen mikä vaan lisäsi miellyttävällä ulko-olemuksellaan vastasaapuneen mielikuvitusta.

Saavuimme sitten Sydneyhyn ja sen suurenlaiseen satamaan, vaikka tosin mieleemme liikkui kekenään muilla alueille, joten emme silloin kiinnittäneet sen erikoisempaa huomiota sen ainutlaatuisuuteen kauneuteen.

Silloiset satama ympäriin rakennuksetkaan eivät erikoisemmin olleet huomiomme kohteena, kun ne nyt sensijaan korkeine mahtavine olemuksineen yhdessä luennon kauniin sillan kanssa komeudellaan vetävät kaikkien vastasaapuvien ehdottoman huomion puoleensa.

Suomen silloisessa konsulaatissa, nykyisin lähetyste, saimme ystävällisen vastaanoton silloiselta edustajalta konsuli Harald Tannerilta, joka kuitenkin esittain sammutti ensimmäiset suuret haaveemme lammassemasta Pohjois-Territoriassa.

Tiedustellessani mahdollisuuksista pohjoisessa hän huomautti, että me taalla Sydneyssä emme tiedä pohjoisesta enempää kuin Helsingissä tiedetään Espanjasta, matkojen ollessa suunnilleen saman suuruiset.

Nainellen katsein parhaaksi lähtea pohjoiseen Queenslandiin muitten suomalaisten joukkoon sekaria hakkaamaan; Sanottua työtä pidettiin siihen aikaan kovimpana mita Australiassa oli, kumpahtavassa tropiikissa piti työskennellä ja minä entisenä upseerina en tosiaankaan ollut tottunut mihinkään samanlaiseen hommaan. Mutta entisenä innokkaana urheilijana ja Myllerin koti oimistelun ansiosta pystyisin sitä hakkaamaan.

Kun sitten parin vuoden kuluttua tulestani Australian siirryimme lepullisesti Queenslandiin jouduin ikaankuin vanhan veren vetamana läheisiin kesketuksiin lentäjien kanssa, Pidin nimittain hyvin luonnollisena, että neina tavattoman pitkina pyhäpäivinä, jollein Australiassa ei ollut mitään ajan kuluketta tavalliselle kulevaiselle, menin lentokentälle sanoisin kyttaamaan jos jotain sattuisi tapahtumaan. Ja näin sitten jouduin tekemään ja juttuihin ilmailuklubin jäsenten kanssa.

Nain se sitten alkoi, tärkeitan minun 4 vuot inen hypyiseikkailuni. Kun klubin jäsenet kuulivat että minulla oli varjekin Brisbanessa, ja jo aikaisemmin hypannyt Saksassa 1918 Alt Auzissa tykisteupseerien tahystyskursseilla ei minulla ollut mitään toivea paasta seista irti, varsinkin kun heidän suunnitteleamalla lentonayteksella ei ollut mitään erikoisempaa yleisää puoleensa vetavaa ohjelmanumeroa ja minun hypyni tulisi olemaan ensimmäinen Queenslandissa.

Varje jota käytin hypyssa oli ranskalainen "Robert" tyyppinen, selkään kiinnitetty ja hyvin primitiivinen verrattuna nykyisiin käytännössä oleviin varjeihin. Ainea etu oli sen laajempi, joka varsinkin sittemmin ylhäällä tropiikissa esottautui hyvinkin suurimerkitykselliseksi. Sanottu varjen olin saanut suoraan Pariisista omalta ilmailuasiamieheltä majuri Mertenssenilta, kun aikaisemmin Suomessa käyttämäni varje oli leikattu pikkulasten paitoiksi.

Kekeilin sanottu varjen ennen hyppyäni Eskle Martin kehtilla painen kanssa ja emituista muistutuksena tuleviin hyppyihini oli sen putoaminen pienen vaatimattoman keameenpejän selkään.

Itse lentonayteksen hypyssa ei ole mitään kummempaa sanottavaa. Kenetta jota käytin ehjasi Quantas yhtiön Brisbanen paallikko, mr Brain ja oli se vaatimaton Moth kone.

Hypykerkeus oli n 3 kilometria ja avoimien putoaminen n I km eli kolmannes korkeudesta. Balkkioni sanottu hypyssa oli hyvin minimaalinen, mutta mainesarve päivälehdissä kuvineen oli kauaskantava sateihin neusevälle hypyissä/esiintymisilleni seuraavien neljän vuoden aikana.

Tämän hypyn yhteydessä tuon esiin sen vaatimattoman tosiasian että kaikissa seuraavissa hypyissäni käytin vaan yhtä varjea, paitsi erään kerran kekkin Queenslandi

dissa, josta kerron myöhemmin. Hykyisin kaikki laskuvarjo yppäajat niin hyvin ammatillaiset, kuin amatööri- tai amatööriläiset suorittavat ovat velvolliset käyttämään kahta varjoa.

Omalaatuisena vaaran vaihteluna sanottuja hyppyjä suorittaessa voimen mainita, että seuraavien vuosien lentonäytöksissä, sekä samalla lentoasemalla Brisbanessa valtin vain hiuksen hienosti lentokentältä jehtavat korkeajännitejehdet ja putosin mahtavan lehman kylkeen, joka muiden lehmien kanssa eli ruokailmassa kenttää reunustavan piikkilanka-aidan takana. Seuraavanpäivän lehdessä eli sitten mukava kirjeitus tapauksesta, jossa hienosti viitattiin että kyllä Brisbaneessä kauniimpiakin tuttavuuksia saatavissa.

Tässä yhteydessä voimen vielä mainita samalla lentokentältä suorittaessani tavallista hyppyäni, niin silloin sattui yksi noista kolmesta omalaatuisesta onnettomuudesta, nimittäin varjoni omalaatuinen sulkeutuminen. Hyppyni yhteydessä elin suorittanut mainostusta eräälle Brisbaneen~~in~~ pukutehtaalle ja elin~~in~~ yhtymän nimi kirjailtu varjeeni joka varjen aetessa oli selvästi luettavissa. Nyt jostakin kummallisesta syystä heittämieni mainostuslehtisten jalkeen ja juuri lahestyessäni yleisjoukkoa varjoni alkoi kallistua sulkeutua siinä määrin, että putoamis- ja peuteni suureni varsin huomattavasti. Itse maahan tuloistani en muista mitään.

Seuraavan päivän lehdessä eli sitten kirjeitus ja kuva~~in~~ minusta maassa maassa makaavana ennen sairaalaa vientiani sekä samalla maininta että selkarankani oli luultavasti pahain viciittunut. Tämänlainen kirjeitus on muuten hyvin ominaista Australian lehdille että asioita suurennellaan, jotta ehtien levikki kasvaisi.

Minussa ei ollut mitään vikaa, hieman pokerryksissä vaan~~in~~ jatulin sairaalasta seuraavana päivänä ja suoritin välittömästi seuraavat hyppyni Stantherpessa Warwickissa sikalaisen urheilujuhlien yhteydessä.

Australialaisista urheilujuhlista puheenollen voimen mainita, että ne eivät ainakaan silloin maaseuduilla pidettyinä muistuttaneet meikalaisia urheilujuhlia. Taalla ei yleensä pidetä mitään rata- ja kenttäurheiluja A la Finland, korkeintaan kerran vuodessa Sydneyssä ja Melbourneessa mikäli ovat saaneet ulkelaisia huippu-urheilijoita, sittenkin on niiden menestys yleisen kannalta minimaallinen. Taalla pelaa vain kaikki, mikä rahaa kasittelee, siis vedenlyennit, ratsastus, pelkupyörä-ajet ja 100 yardin juoksukilpailut. Koydenveto on joukkueiden kesken myös hyvin populaarinen raha- ja eluen juenti palkintoina.

Yhtenä omalaatuisimpana ja vaarallisimpana, mutta hyvin paattyneena hyppyni pidän Ipswichin näyttelykentälle tilattua hyppyäni sikalaisen urheiluseuran tilaamana ja mainostamana.

Kaupunki Ipswich on n 4 penikulman päässä Brisbanesta lanteen. Kannis pienoinen tehdaskaupunki n 10-15 tuhannen asukkaan asuttama.

Minun hyppyni eli tilattu samaksi, päiväksi sattumalta kun kuuluisat Tyynen Meren ensimmäiset australialaiset lentajat Kingsford Smith ja Charles, Ulm saapuivat Brisbaneen lentokentälle yllätyksellisesti suunnitellun Sydneyn asemasta.

Edellisten kuuluisuuksien laskeutudustua ja lentokentän tultua rauhanomaiseen toimintaan lähdin mr Brainin ohjaamassa koneessa kohti Ipswichia, Saavuttuamme kaupungin ylle aloimme hakea sanottua näyttelykenttää, joka sijaitsi mekein keskellä kaupunkia, suuruudeltaan kuin Elaintarhan urheilukenttä. Korkeat sähköpölväät ja lukematmat muut langat reunustivat kenttää tähden sanotunlaisen hypyn hyvinkin vaaralliseksi. Jalkeenpain todettuani tilanteen, en olisi hyppyni suorittanut normaalihinnein.

Kierrellessämme kentän yläpuolella hetkisen, sanoin mr Brainille, että hyppään matalalta vain n 300 ~~ja~~ metrin korkeudesta. - Suoritin hypyn, mutta alastullessani etten tavattoman voimakkaan tuulen jehdestä tulisikaan kentälle vaan juuri kentän reunalle. Valtin onneksi nue vaaralliset sähköjehdet ja laskeuduin kentän vieressä elevalle melisairaalan nurmikelle juuri ja juuri vaistaen n 2 m korkean sairaalaa ympäröivän sementtiaidan.

Mikä vahinke ettei silloin 40 vuotta sitten ollut valokuvaajia kaikkialla kuten nyt, He elisivat saaneet leistävät etusivunkuvat kun mina valkeisessa suojuvussani mielivikaisten mielestä putosin taivaasta. Ja vei sitten sitä suudelmien maaraa, iset ja lihavat, kaikki samaa luokkaa; suudella piti ihmettä, taivaasta tullessa heita tervehtimaan. Kesti ainakin parikymmentä minuuttia ennenkuin näyttelykentältä tulleet ehtivat apuun.

Eräs tavallisuudesta poikkeava temppuiluni koneessa oli se suuresti mainostettu ilmasirkuksemme, lentonäytös Teewombassa, jota kesti kaksi päivää.

Teewoomba n 250 km päässä Brisbaneen lanteen korkealla Uuden Englannin vuoristossa sijaitseva n 25 tuhannen asukkaan kaupunki. Ihmeen kaunis ympäristö ja ihana ilmasto sub-tropiikisessa, ja ennenkaikkea vauras lammaskeskus erinomaisissa vapaina ja ystävällisissä asukkaine

Suurissa aikaisemmin julkaistuissa mainostuksissa oli erikoisemmin mainittu minun hyppyni kumpanakin päivänä ja lisäksi suorittamani lentokoneen siivellä kavelyni. Sita en kuitenkaan suorittanut siitä syystä koska kone oli liian pieni ja toiseksi koska en aikaisemmin ollut vastaavaa kavelya siivellä tehnyt. Koska minulta jotain lisää odotettiin, niin päätin suorittaa tavallisuudesta poikkeavaa. Lisäksi sirkukseemme oli eräs Englannin ilmavoimien luutnantti joka esitti erinomaista taitelentoa matalalta, osoittaen olevansa ainutlaatuinen tyyppi siihen aikaan Queenslandissa.

Päätin sitten yhdessä hänen kanssaan että suoritamme jotain tavallisuudesta poikkeavaa siten että mina istun hänen koneensa yläsiiven päällä pitäen kädystä kiinni kun hän suorittaa surmansilmukan.

Suoritimme sitten tuon tempun n 500 mt korkeudessa, minkä jälkeen hyppäsin alas varjellani. Tempu oli ainoa kerta minkä kesken tein, mutta luotin niin suuresti mr Frewen taitolentokykyyn etten epäillyt hetkeäkään sen asianmukaista suoritusta. Omalta kohdaltani olin täysin varmallalla pohjalla, olihan minulla varje mukana.

Sanottu suoritukseni herätti suunnatonta huomiota ja kaiken ku kuraksi omalta kohdaltani eräs tavattoman rikas farzari lammasfarmari tarjosi minulle paikkaa omissa liikehommissaan, luvaten palkkioksi tavattoman kauniin asunon Teeweembassa.

Halusin jatkaa alkamalla urallani ja niin se huomattava omaisuus meni sivu suun.

Lentesirkus jatkui edelleen 6 koneen suuruisena. Pää-asiallisesti suoritettiin yleisilennätyksiä, paitsi minun hyppyni kuuluivat jokapäiväiseen ohjelmaan. Menästä sekin tapahtui kahdesti päivässä, tarkoituksella saada yleise houkutelluksi huvilenteihin.

Mikäli suinkin soveltui, niin lentejokkeamme yritti olla aina kussakin huomattavassa paikassa paikallisissa maatalousnäyttelyyn yhteydessä. Sikäliset paikat Queenslandin maaseudulla asutustiheyteen ovat valtavat. Ei ollut mitään kumempaa sikäläiselle lammasfarmille tulla näytöksiin useita satoja kilometrejä, esim Helsingistä Jyväskylään. Muistan erään tapauksen keski Queenslandissa kun luokseni tuli kolme australialaista lentopuuseeriä katsemaan hyppyjäni aina satojen mailien päästä. Syyksi mainitsivat arvon herrat, etteivät olleet vielä nähneet laskuvarjehyppääjän kulemshyppyä. Valitettavasti en voinut näyttää heidän mielihalua, vaan saivat tyytyä veen tavalliseen esitykseen. Aiheena tällaiseen lento-upseerienkin haluihin oli useasti nuo aiemmin mainitsemani paikalliset lehtikirjoitukset.

Siihen aikaan Queenslandissa kierrellessämme kasvoi kasvoi maaseudulla vapaasti miljoenittain kantus- eli piikkipersaita. Ne voivat kasvaa aina kahdenkin metrin suuruiseksi ja tavattoman laajiksi suurine lehtineen, mistä sitten pistäytyy suuret ja terävät piikit, tavallisen persineulan kekoisina.

Nyt sattui että eraalla hypylläni keski Queenslandissa jouduin tällaisen kauhean kaktuspuseikenn keskelle ja vielä suurimman syliin mitä elämässäni olen nähnyt. Tules oli sen mukainen. Ensikesketus tuntui pehmeältä voimakkaan tuulen viemana, mutta kun sitten olin irtaantumassa tuulen painostamassa avattuun varjeeseen, tulin tuntemaan tuon vihreän puskan kutituksen. Olin suoraan sanoen yltä päältä veressä, ja joka taas innostuvan lehtimiehen kuvailemana oli vallan kauhea, kaikkea tedellisuutta vaille.

Näin se mainitus paisuim ja eika ollut ihme, että kolmen vuoden kuluksa kaikki halusivat nähdä tuon hullun suomalaisen, joka ei pelannyt krokotiileja, kaarmeita eikä cactuspuikkia. Nyt ovat melkein kaikki cactuspuskat valtien puolesta hävitetty

Palatessamme sitten eteläisen kiertorenkään tehtyämme n 3 kk kuluttua Brisbaneen, ei meitä ollut enää kuin kaksikonen yhdessä. Ne muut olivat jo aikaisemmin palanneet mikä Sydneyhyn, mikä Brisbaneen muihin hemmiin. Brisbanessa oleikani ei kuitenkaan tullut pitkä-aikaiseksi. Entisena upseerina ilman minkäänlaista ammattitaitoa omaavana, varsinkin silloin kuin pahin lamakausi vallitsi yli maailman ja eritoten Australiassa, ei ollut helppoa saada hiukankaan sopivaa työtä.

Näinellen sain tavallään olla hyvin kiitollinen, että sai tilaisuuden tutustua erään nuoreen tarmokkaaseen mieheen. Hän oli mr. Jules Moxen Brisbanesta, suunnilleen minun ikäiseni, jeten sovimme hyvin yhteen. Hän on nyt ja oli silloin eräs Brisbanen rikkaimmista perheistä, monimiljonääri punnissa.

Siihen aikaan hän omisti yhden huomattavimmista amerikkalaisista autoedustuksista vaan noin aikansa kuluksi. Hänellä oli kaksi omaa lentokonetta, meetteriveneitä useita joilla huvitutti Brisbanen kaupungin rannaa hurjilla ajoillaan kaupungin halki juoksevilla joella. Lisäksi hänellä oli maailmankuuluja englantilaisia ja amerikkalaisia autoja sylikaupalla.

Tällainen nuori mies sitten ehdotti minulle, että mennään yhdessä hänen koneellaan kiertelemaan pohjois-Queenslandia, minun samalla mainostaen hänen uutta autotyyppiään, jonka oli juuri saanut Ameriikasta nimellä Graham Page. Mitapas muuta. Hän tilasi minulle uuden viimeistä mallia olevan laskuvarjen Ameriikasta ja johon oli jo esillä painettu sanotun auton nimi.

Näin alkoi minun kuuskantainen ja hyvin kiinnostava Queenslandiin tutustuminen. Sain tutustua sen ihmeen kauniiseen luontoon, varsinkin sen pitkällä rannikolla

kuin sen valtevan laajaan mittasemattomaan yksiteikkeisuuteen. Talla tarkeiton tueta nelja kertaa Suomea suurempaa pinta-alaa, jossa kenkurut hyppivat ja kuivat gum-puut tayttavat maasten kuin puhelinpylvaat tiheassa asutuskeskuksissa Suomessa. Luonnon rikkaus tassa suuressa maassa nayttaa olevan lupaava, sita tedistavat mm etelassa Roman ymparistessa sijaitsevat suuret oljyketet ja valtavassa lannessa Nt. Isan lahista suuret uraaniloydot, Mary Kathleen kaivekset.

Nain me sitten kiertelimme Jules Mexen ja mina useimmin kahden, paitsi rannikella suurilla sekeriviljelyalueilla seka huomattavimmissa kaupungeissa jollein ryhmassa kuului 4-6 kenetta muedestaen tavanomaisen ilmasirkuksen. Suuremmissa rantakaupungeissa sirkuksemme esiintyminen eli aina 2-paivainen, kasittaan paa-asiallisesti huvilentoja. Tietenkin minun hyppyni kuului ohjelmaan ellen paavetenumerona siihen sikaan kun niita esityksia ei ollut ihan jokapaikassa kuten nykyaan. MUtommassa kaupungeissa maaseudulla, kuten Charters Towersissa noin 45 min. lento sisamsahan, me viivahdimme pitemmankin ajan. Siella on minulla omaennatyskin yhden paivan osalta nelja hyppya.

Omana erikeisuutena tuosta pienehkosta vaatimattomasta kaupungista jsi sinaiseksi mieleeni eras aute tilaisuus, joka yha vielä nainkin paivina mielta painaa. Minulle tarjoutui teimon kerran naitta kiertue illani tulla rikkaaksi, mutta ilmasirkuksen vallitseva henki oli liian ja varsinkin kun sanetun ehdotus oli hieman ommaistuuinen Shullulle hyppyaajalle".

Majailimme erassa kaupungin parhaammassa hotellissa ja siella elutbaarissa australialaisen perimatsven mukaan tulim tuntemaan eraan keski-ikaisen miehen, joka suunnit teli parhaillaan estaa erasta hylattya kultakaivespaikkaa. Han halusi saada minut mukaan sanettuun yritykseen, en tosiaan tieda minka perusteella, olinhan lisaksi ulkomaalainenkin ja jotka si loim eivat olleet millisailla huomien arveisia. Sanetun kaiveksen hinta oli vaatimaton, muistakseni 3500 nykymarkkaa niille kolmelle miehelle, jotka olivat siella kaivaneet jo 2 kk. saamatta mitaan.

Nyt tapahtui ihme, etta se henkilo joka minulle esuutta tarjesi, esti sen yksin ja alkoi kaivaa sita uudelleen. Han kaivoi paivan ja seuraavamina paivina eli kultasate satumainen. Han sai viidessa paivassa n. \$ 40.000 ja loppujen lepuksi tuli hyvin rikkaaksi siina maarin, etta sen pankin johtaja johon han sijoitti rahansa tulivat evelle saakka hanta saattamaan. Tama on eras omittuuinen australialainen tapa, etta aineastaan maaratyn suuruisen summan sijoittajat voivat edettaa.

Nain kului aikamme kierrellen valtavaa Queenslandia, peiketen suurille lammasesemille Jules Mexin kaupatsessa autejaan ja minun suurittaessani hyppyni useinkin aika huomattavasta summasta, silla sellaiset rikkaat lammaseseman omistajat halusivat nay ttaa jotain uutta ja erikeista tyovaelloen ja varsinkin suurelle lapsilauumalle.

Valilla kavimme Brisbainessa ja uudelleen taas pongoiseen. Matkat eivat merkinneet mitaan, eika kiiretta ollut. Eran kerran majailimme Townsvilllessa sain hyvin ommaistuuisen kirjeen eraalta neiteselta. ~~Texasixixixixix~~ Han selosti kirjeittavansa kirj as, en muista mista aiheesta ja sanei seuranneensa hyppysuerituksiani jo pitem man ajan. Nyt han kylmasti kirjeitti minulle, etta han halusi tulla hieman tunnetuksi ennen kirjansa julkaisu ja tasta syysta olisi hyvin kiitollinen jos voisim ettaa hanet mukaani suurittaessani tavanomaisen hyppyni. Han esisi nimensa ja mahdollisesti kuvansa lehtiin mika olisi eduksi henen kirjailijalahjoilleen. Oman painensa han ilmoitti olevansa 50 kiloa, joka oli hyvin tarkea seikka jos hypysta tulisi tetta. Omasta puelestani olin kylla valmis sanetunlaiseen hullutukseen ja elisin sen suurit tanut Townsvilllessa satamaan putettautuessa itse n. 10 metrin korkeudesta mereen ja antsen beitozen tulla varjella meren helmaan. En nahnyt minkaanlaista estetta sanetunlaisen hypyn suuritukseen, vaikka se olisi ensimmainen, mutta eras painava sai seikka esti sen toteutumisen. Sen hypyn suuritus pienesta keneesta eli lain vastai nen, keneen kantokyky oli rekistroity kahdelle hengelle.

Myhemmin Townsvilllessa lentonayteksessa suurittamalla hypyilla olin tilaisuudessa kayttamaan suurta 3-metterista Pocker kenetta, josta sivuevi eli etettu pois mukana seuraavien matkustajien sadessa erikeisen tilaisuuden seurata hyppyni suuritukseen. Tellaisten keneen tilaaminen 1500 mailin puasta Brisbainesta olisi maksanut paljen ja asian nainollen olin pakotettu hylkaamaan sanetun ainutlaatuisen tilaisuuden, mahdollisuuteni syleilla hienovartaloista Australiaa neitea. En siten tieda tulike edes keke kirja julkaistua.

Eran kerran Nermantonissa le. nattaessamme ja avustaessamme sikalaista urheiluseuraa sattui meille tai teisellemiilana elleelle keneelle surmanlento. Kene suuritti taitelentoa ja syeksykierteessa tormaasi maahan murskautuen taydellisesti lentajineen ja matkustajineen. Tama oli ainea tapaus joka meille 4 vuoden aikana

tapaturmansa sattu, tehden minut tavallisuudesta poikkeavalle paalle, minun piti tamen jalkeen suorittaa hyppyni. Onneksi meidän lentopaikkamme oli eräällä laajalla silmankantamattomiin ullettuvalla tasangolla, joten sikalaiselle seutukunnalle oleellista vaaraa ei ollut.

Tällä hehgonvaaralla tarkeitain Carpentaria lahden rahnikella majaillevia lukemattemia, joita myös taalla alligaattoreiksi nimitetaan. Tama paikkakunta on kuten yleisesti tunnetaan eräs maailman parhaita kreketiilien matsastyspaikkoja. Ne maleksivat p paivat paastaan hieneilla hiekkeranneilla huumeavassa guringen paasteessa, joten tarjeavat erinomaisia ampumismahdollisuuksia rikkaille omilla lentokoneillaan saapuville turisteille, jotka suurimmaksi osaksi ovat amerikkalaisia ta maininnan arveisia filmitahtia..

Jouduin kerran odettamattomasti silmailemaan erasta suurta kreketiilia silmasta silmaan lahelta. Tama tapahtui Queenslandilla maailman kuululla huvittelupaikalla Geld Coastin hiekkerannalla. Talla kultarannalla, joka sillein ei ollut niin tunnettu kuin nyt sueritin sanetun maineshypyn Jules Mexenin ohjeamasta koneesta hanen omistamansa autefirman tiliin. Tarkeitukseni oli pudota mereen, mutta jostain syysta en osannut arvioda tuulen voimaa silla korkeudella josta hyppäin ja nain liitelin kaupungin voimakkaiden ja vaarallisten sahkojehtojen yli ja laskeuduin teiselle puolelle kaupunkia hietikkerannalle, josta voimakas tuulenpuuska heitti minut merreen vieden nopeasti n 60 m paassa elevalle keralliriutan rannanpuoleiselle sivulle. Kun sitten yritin kerata varjeani niin havaitsin riutan teisella laidalla isehken haikalan, joka varmasti ihmetteli yhtä paljon kuin minakin. Onneksi siina oli ise riutta valilla tavattoman teravine partaveitsen tapaisine keralleineen joten jeten sekaa ei halunnut kayda kimppuuni. Hetken kuluttua saapui apuniehia veneella jotka sitten keräsivat varjeani riutalta, minun itse aikaisemmin uitua rannalle. Sikalasta he eivät nähneet jalkeakaan.

Erikelista huomiota heratti hyppyni kahdella varjella. Kuten aikaisemmin mainitsin niin oli minulla kaksi varjea, ranskalainen "Ribert" ja amerikkalainen "Irving". Kierellessamme keski Queenslandissa tapasimme ~~XXXXXX~~ Rockhamptinin kaksipaivaisen lentonayteksen aikana erään keski-ikäisen australialaisen, joka oli tullut vartavasten sanettuun lentonaytekseen omalla koneellaan. Han oli majuri evp Springsuresta tavattoman suuren lammaslauoman omistaja. Han peikamiehenä kutsui sitten keke lentojeuken omistamalleen lammassasemalle joksikin aikaa muka lepaillemaan.

Lensimme keke joukko 6 kenetta, han mukaan luettuna ja saavuimme n. 45 min kuluttua hanen ketitilalleen, joka oli n. Uudenmaan laanin kekeinen. Hanella oli kaksi lento-kenetta joita han kaytti tarkastellessaan suunnatonta tilaansa, kuten aiteja, tuulimyllyja ja bingea keiris. Tilansa oli ensiluokksinen kasittaen useita kymmenia tuhansia merimelompaita ja sikalaisten kuulepuhuiden mukaan farmi oli eräs Queenslandin parhaimmin heidetuista. Paarakenus oli 2-kerreksinen lukemattomine vierashuoneineen. Minun osalleni tuli "Ekeltainen" huone. Rakennuksen pihanpuolella oli pienehke pure kaunniiden palmujen ja lukemattomien kukkasten reunustama. Valitettavasti meilla ei ollut sopivaa kameraa saadaksemme muisten tuesta ihmeellisesta variloistesta, mita kaikkea rshalla saa, vielapa laajan valtien sukeilla alueilla. Palveluskunta oli kekensaan tummia alkuasukkaita siististi puettuja ja koulutuksen saaneita. Kun sitten erinomaisen allellisen kuluessa puhe kasitteli lenteeäkaa, menasti juuri paattyneita naytekesia, tulin maininneeksi, etten ollut vielä koskaan tehnyt kaksoishyppya, kayttaen kahta varjea.

Isantamme majuri Denkin heti huomautti, etta mikas estaa sen kekeilua taalla hanen laajalla tilallaan, luvaten antaa mi ulle lisaksi huomattavan palkkienkin.

Nainellen paatettiin etta teen sen seuraavana paivana. Olin aiemmin suorittanut eraita kerjauksia siina ranskalaisessa selkavarjessa siten, etta muutin sen eteen uusilla kiinnityskeukuilla helpeesti irroitettavaksi.

Neusimme sitten seuraavana paivana Jules Mexen ja mina n 2 km korkeuteen, josta vaatimattomasti leikkasin avaten ensin ranskalaisen ja puolivallissa paastin sen irti ja avasin amerikkalaisen varjon. -Palkkie kadessaan isanta tuli heti kiittamaan esityksestani. -Ilta kului sitten hauskaasti keskustellen shampanjän merkeissa

Kerran sattui hypyllani Atherten Table Landissa laskeutuessani erään farmarin laajalle vehnapellelle. Kun olin juuri laskeutunut ja aikeessani ryhtya keräämaan varjon pitkia pitkia kantelankoja havaitsin väerellani noin metrin paassa siiren niemuralla olevan kaarmeen paa pystyssa ja kieli ulkona vihasisesti minus katsellen. Olin taysin svuten, minulla ei ollut minkaanlaista asetta, kumitesut vsan jalassa. Kaarme voi olla "Taipan" kaarme parin metrin mittainen. Jos se todella oli niita, niin vein kiittaa hyvaa enneani ettei se hyekannyt paulleni ja purrut, niin kirjeitukseksi ei olisi ikina ilmestynyt, silla tuen kaarmeen puremaan kuelee kelmen minuutin kuluessa, jollei saanut vastamyrkkyä. Aikamme siina teisiaamme katseltua se livahti jonnekin sellaisella nopeudella joka taysin yllatti minut.

Nykyisin onkin yleisena tapana, etta kaikilla niilla henkiloilla jotka tyeskentelevat kaarmevara-alueilla niin heilla on aina vastamyrkky pullessa mukana.

Yksi vaarallisimmista hypyhallutuksistani oli innakas yritys saada sopimus

eraan australialaisen omalehtuisimman päivälehdessä "Smiths Weeklyn" kanssa.
Tärkeittäkseni eli hypätä Brisbainen kaupungintalon tornista keskelle liikehtivä ylä-
semässä raittevaunulakkoj~~ien~~ keskelle. Ehkä onnekseni sanetusta hypystä ei tullut
mitään. Rahapalkkiosta kyllä sovittiin, mutta kaupungin "isat" eivät antaneet lupaa.
Hyppykerkeus oli pieni n 30 metriä, mutta en epäillyt yhtään sen ennistumisesta
Taisi olla parempi näin, tesin menetin huomattavan rahasumman muutaman sekunnin
hypystä.

Eras kiinteisimmistä elämyksistäni tällä hyppykiertueella eli käyntimme Pohjois-
Terräterian valtavan suurilla lammasasemilla, niistä Alexandra oli yksi suurimmista
n.1.200.000 lammasta kasittava alue. Sen laiduinalueen pinta-ala oli ehkä noin puolet
Suomen pinta-alasta. Tuntui emittuiselta, mistä nuo eläimet ruoan saivat. Myö-
hemmin keskusteltaessa tulin vakuuttuneeksi, että kyllä lammas ruokansa löytää
ja jos hiemankin sataa, niin näkee ruohon kasvavan melkein silmissä.

Toverini Mexen teki hyviä autokauppeja sanetulla asemalla ja kehitti minua sueritt-
tamaan yhden hypyn kaukana maastossa asuville, jonka sitten teinkin suuren lapsi-
ja alkuasukasjoukon sanemattomaksi ihmeeksi.

Sueritin Cyril Breemen kanssa Australian ympärilennon saaden tallein erinomaisen
kesityksen tästä valtavasta suuresta ja saneisinko omalehtuisesta maasta. Taalla
en mita hieneimpia näkymiä emine erikeisuuksineen, ei kuitenkaan varrattavissa millas-
tavalla noihin tavallisiin yleismaailmallisiin turistinahtavyuksiin. Lisäksi
en muistettava, että taalla ovat valtavat matkat yhdestä nahtavyudesta toiseen
tuhansiakin kilometrejä. Lentomme kesti n kaksi viikkoa, pysähdyimme mm Australian
suurimmalla hiekkarannalla joka on 800 kilometriä lansi-Australiassa.

Rannikelta lensimme pienä~~nkylä~~ kyläpaikasen, merivesven nimellä
olevien saarien yli, varobasti välttään poikkeamasta sisämaassa oleville suunnatte-
mille eramaille. -Erikeisuutena lansi-Australiasta täytyy huomauttaa tuosta
Nullarbe-saviken yli menevästä maailman pisimmasta suerasta rautatiestä, joka on
sama kuin Leningradista Stalingradiin viiveittimellä vedettynä. Tuosta voi päätellä
kuinka yksiteikkoinen se on vaikka lentaenkin. Ennen tuota savikkoa on Australian
suurimmat ~~kultakentät~~ Kalgeerlien kultakentät, josta saadaan vieläkin satumaiset
kultamaarat.

(Ei saa julkaista ilman tekijän, Eero Erhon lupaa)

Eero Erho
18. Barnsbury Grove,
Dulwich Hill,
New South Wales,
Australia

Muistelmat saanut kirjoittajalta mv. Kauko Hämäläinen,
osoite 38300 Kiikka, puh. 932-32108

Eero Erho on Suomen ensimmäinen laskuvarjohyppääjä.